

Посібник ощадливого чарівника: як вижити у середньовічній Англії

КУПИТИ

Чоловік опритомнює в незнайомому місці, яке схоже на Англію часів Середньовіччя. Він нічого не пам'ятає ні про себе, ані про те, звідки прибув, ані як тут опинився. Проте виявляється, що за ним полюють люди з його часу, тож для виживання йому треба відновити втрачені спогади, здобути союзників серед місцевих і, можливо, навіть перевірити підстави їхніх забобонів.

Єдиною допомогою з «реального світу» міг би стати довідник «Посібник ощадливого чарівника: як вижити в середньовічній Англії», але книжка вибухнула під час транспортування. Кілька фрагментів, які збереглися, містять підказки щодо його становища — та чи встигне він розгадати їх, аби врятуватися?

Я отямився з наготованими до бою кулаками, пашачи від адреналіну, що шугав тілом. Крутонувся, прудко переступаючи з ноги на ногу, вишукуючи, кого б уперіщити. По обличчю потоками струменів піт.

Я був у полі.

У сонячному полі. Неподалік зеленів лісок.

Якого дідька?

Якого клятого-переклятого дідька?

Серце гупало у грудях, мов басова лінія якоїсь агресивної пісні. Де я? Що коїться? Щось шурхнуло в мене за спиною, і я крутонувся в той бік, знову наготувавши кулаки.

Просто пташка. Просто поле. Зоране кимось і засіяне, воно було посічене охайними довгастими борозенками. Довкола мене темніла випалена латка: обвуглені стебла якихось злакових і попіл, що досі дихав димком. Я спробував намацати в пам'яті бодай якісь зачіпки, та вона була порожня, мов біла кімната, що чекала на маляра.

Порожньо. Я порожній. Окрім... невиразної відрази до плавання?

Тієї миті то було буквально все, що я міг згадати про себе. Ні ім'я. Ні роботи. Лише страх великих водойм, що причаївся в очікуванні відповідних обставин.

Я приклав руку до голови й роззирнувся довкола, сподіваючись, що ту порожнечу в мені наповнить бодай щось. Паростки, що стриміли за межами обпаленої латки, були ще дуже юні й низенькі. Моя нездатність їх ідентифікувати підводила до висновку, що землеробом я, швидше за все, не був.

Дивний обпалений клопоть поля мав округлу форму й метри зо три в діаметрі. Я стояв точнісінько посередині. Досліджуючи те місце, я зауважив, що паростки безпосередньо в мене під ногами не обгоріли. Озирнувшись, я побачив позаду себе невипалену смужку поля у формі людини. У формі мене. Такий собі людський трафарет.

Може, я вогнетривкий? Чи є в мене такі аугменти? Окинувши себе поглядом, зрозумів, що я атлетичний чоловік середнього зросту. На мені була пара добротних черевиків зі шнурівкою, довга сорочка, брунатна туніка поверх і яскравий плащ іще поверх. Отже, смерть від холоду мені найближчим часом не загрожує. А під тунікою...

Сині джинси?

З тунікою і плащем? Яке химерне поєднання.

О, трясця. Може, я косплеєр? І чому я пам'ятаю це слово, та не можу пригадати власного імені?

Гаразд, отже, я вийшов у поле наробити світлин для якогось фольклорного фестивалю абощо. Набрав із собою піротехніки для епічніших кадрів і ненароком підсмажився. Наче непогана теорія.

Але де тоді фотоапарат? Телефон? Ключі від машини?

Я вивернув усі кишені, проте знайшов лише кулькову ручку. Відступив від свого трафарету, хрускаючи золілими колишніми рослинами. Тхнуло димом і сіркою.

Я окинув поглядом місцевість довкола себе, та нічого цікавого не знайшлося. Земля і рослини — ото й усе. Я сподівався на складену поодаль купу особистих речей, і її відсутність змусила мене засумніватися в теорії про фотосесію. Може, я просто дивак, який любить вбиратися в середньовічне шмаття, ходити в поля і... вибухати?

Бож, знаєте, кожному своє.

Удалині я розгледів путівець, що вів до групки стародавніх на вигляд будиночків з поодинокими віконцями під благенськими стріхами, за якими бовваніла якась вища споруда. Огляд мені частково заступав пагорб, тож більше нічого про ті будівлі я сказати не міг. Натомість похитав головою і важко зітхнув. Доведеться...

Стривайте. Що це лежить на землі?

Я кинувся до папірця, що тріпотів поодаль на вітрі, застрягнувши між двома вищими стеблами. Як я міг не помітити його раніше? Краї аркуша були обпалені, та й було на ньому всього кілька рядків тексту.

Як вижити в середньовічній Англії: посібник ощадливого чарівника

Видання четверте

Сесіль Г. Бегсворт III

Я тричі перечитав ті слова, а тоді знову перевів погляд на купку старовинних будівель. Отже, я не косплеєр. Я просто завітав у якийсь середньовічний парк розваг. Цікаво, це робить мене більшим чи меншим ботаном?

Тепер, коли знав, що саме шукаю, я помітив ще один вирваний аркуш аж біля лісочка. Може, на ньому буде якась мапа чи принаймні вказівка на те, де шукати медпункт. Я явно добряче вдарився макітрою.

Цей аркуш обгорів іще більше за попередній. Збереглося два шматки тексту: дрібка на лицевій поверхні й іще трохи на звороті.

може стати для вас травматичною подією, але не хвилюйтесь! До стандартного пакета послуг входить завчасний підбір затишного місця, де ви зможете відпочити й оговтатися. Окрім того, раджу скористатися аркушем «Для нотаток» наприкінці книжки, щоб записати там важливі особисті дані.

Процес переходу може супроводжуватися потьмаренням свідомості — вам може бути складно пригадати деякі подробиці про себе. У перші хвилини головне — не панікувати. Це поширене явище. Вам потрібно лише

Авжеж, текст просто мусив урватися на найважливішому місці. Я перевернув аркуш.

здатися, що придбання дорожчого пакета послуг — із тих, що їх пропонують так звані компанії преміумкласу, — цілковито розв'яже проблему дезорієнтації. Слуги, розкішний масток, медичний персонал. Авжеж, ми також можемо розглянути подібні побажання за додаткову платню, та якщо ви маєте обмежений бюджет — не хвилюйтесь! Ощадливий чарівник™ здатен обійтися без таких витребеньок. Та й чи цікаво, коли тобі ось так спрощують завдання? (Див. дослідження, що його виконав Бегсворт зі співавт., с. 87.)

Саме так, Ощадливий чарівник™ — самостійний, упевнений і не любить, щоб із ним панькалися. У цій книжці я поділюся з вами всіма знання-ми, потрібними для

Гаразд, отже, я замовив якийсь пакет послуг, щоб дістатися в це місце... і якогось біса обрав просто-таки садистський спосіб транспортування. У глибині свідомості замерехтіла якась нова думка.

Я свідомо все це зробив. Я хотів опинитися тут.

На якусь мить я почувався украй близьким до відповідей на запитання, що мене бентежили. Аж раптом це відчуття зникло й переді мною знову постали порожні білі стіни мого мозку.

Хай там як, я точно не прибув у «затишне місце» для відпочинку. Я отямився посеред обгорілого поля. У голові вже складався відгук: «Бездоганий варіант, якщо ви корова-проманка. Одна зірочка».

Хвилиночку.

Далекі голоси.

Тіло зреагувало на звуки швидше, ніж мозок. За лічені секунди я вже був у лісочку і втискався спиною в стовбур дерева. Рука смикнулася, потягнувшись до пояса, де мав бути...

Дідько. Я що, тягнусь по пістолет? Нічого такого при собі я не мав, і мені стало якось моторошно від того, як хутко — а ще тихо — я шугонув в укриття.

Не те щоб я відразу подумав про щось нехороше. Може, я просто чемпіон із гри в хованки. І з пейнтболу?

Я вже й сам думав про те, щоб знайти людей і попросити про допомогу, тож мав би зрадіти голосам. Та щось глибоко підсвідоме змусило мене лишатися за деревом і дихати спокійно й розмірено. Хай ким я був, такі ситуації не були для мене чимось незвичним.

Голоси тим часом наблизилися, і я вже міг розчути слова.

— Що то таке, Елстане? — говорив сором'язливий, судячи з голосу, чоловік бездоганною сучасною англійською, хіба що з якимось незрозумілим європейським акцентом. — Дух землі?

— О ні, це точно скоїв не дух, — пролунав у відповідь упевненіший і нижчий чоловічий голос.

— Може, вогні Логни? — це вже жінка. — Гляньте на людські обриси в центрі. І розкидані закляття...

— Тут наче хтось згорів живцем, — сказав перший голос. — Той грім посеред ясного, сонячного дня... може, його пожер вогонь із неба.

Глибший голос кркнув. Мені закортіло визирнути, та я не ворухнувся. «Не наразі», — прошепотіла мені інтуїція.

— Скликайте всіх, — зрештою мовив мужній голос. — Наготуємо пожертви на вечір. Гільд... та скопка ще тут?

— Саме сьогодні пішла, — відповіла жінка.

— Відправте когось прудкого наздогнати її та вблагати повернутися. Може, доведеться припинати духа. Аби лиш не відпинати.

— О, це їй буде до вподоби, — зауважила жінка.

Чоловік знову кркнув. Зашурхотіли паростки, і люди пішли геть. Я нарешті визирнув з-за стовбура й відшукав поглядом три постаті, що поверталися до будівель удалині. Двоє чоловіків і жінка в старовинному вбранні. На чоловіках були туніки й вільні мішкуваті штани... хіба вони не мають носити оті жахливі обтислі панчохи? Я міг запрягнутися, що все життя бачив у музеях лише такі. Увесь їхній одяг був фарбований у тьмяні, спокійні відтінки, за винятком помаранчевого плаща на вищому чоловікові — такого яскравого, аж мені не вірилося, що хтось міг уважати його автентичним.

Жінка була вбрана в брунатну сукню без рукавів, одягнену поверх дещо довшої білої, з довгими рукавами. Як не зважати на яскравий плащ, вони цілком собі скидалися на середньовічних селян — принаймні більше, ніж я у джинсах. Отже, це все-таки якийсь парк розваг?

Та чи не мали б працівники середньовічного парку розваг закидати всілякими старомодними британськими слівцями? Я про оті всі «сей», і «ся», і «мілорде». З іншого боку, навряд чи вони спілкувалися б так між собою, вважаючи, що їх ніхто не бачить.

Треба було довідатися більше. Я помітив іще одну людину, яка бігла їм назустріч, розмахуючи чимось у здійснятій руці. Жмутик обпалених аркушів. Вочевидь, більшість сторінок моєї книжки здуло в бік села й там їх уже хтось позбирав.

Місію прийнято.

Мені конче потрібні ті сторінки.

КУПИТИ